

(המשך מעמוד 29)

הסרט ובכך דיבורים לחדר, ומעשים לחדר. סורד נמצא עכשו בדנמרק, מתכוון להתחיל בהרטה בימים הקרובים, כשחברה דנית-גרמנית, ולא ישראלית, היא המממנת את ההפקה. מעניין לציין שפורד עומד לצלם חלק מן הסרט במרתפי ארמון אלסינור, שהוא כידוע משכנו המפורסם של האמלט.

ישראל

אם אין אני לי

שווילי

לכל מבצע יש שני צדדים, בהם מצד אחד הקולנוע בארץ, ומצד שני השווייטרים. לסרט אריאנה, להזהר ידוע להם כי דעתו של מפיק הסרט, מיכאל שוויילי, עליהם, אינה טובה יותר.

המבקרים אינם מבינים שום דבר, ואוי לקהל שילך לקולנוע לפי ההמלצות שלהם! אני מבטיח לך שאם תשאלי את האנשים הישגרים מן הסרט, תמצאי אפילו עשרה יוצאים לך את האינו טוב.

"חוקי מזה, בכל הביקורות המלומדות הללו, לא כתבו מילה אחת על הסרט עצמו. התחכמו, אמרו שצריך להביא סדינים כדי לנגב את הדמעות מהרצפה, התייחסו אלי ואל הבמאי אבל שום דבר על הסרט עצמו או על השחקנים. זאת ביקורת?"

"אני חוקי מזה, ואני יכול להגיד בפה מלא, ואני ככלל לא מנסה להכנסה, כששבוע הראשון של ההצגות (רק בבארשבע הוצג שבועיים נוספים!) היו הכנסות הקופה כי 180 אלף לירות. זה סרט טוב, או שיש יבואו ויגידו לי מה זה סרט טוב? האנשים סתם משלמים כסף בעד כרטיסים?"

"בסך הכל אני חושב שאריאנה זה סרט טוב, הקהל אוהב את זה, וזה מה שמעניין אותי, אני לא עושה סרט בשביל מבקרים, שיבואו וישתעממו, יירדמו בהם. המבקרים יהיו סטאטיסטיים. ולמי שאינו מאמין בכל זאת, וחושב כי מיכאל שוויילי ממנה את החפז על באה הוחכה מעשית מאוד לכך כי הוא מאמין בעבודתו.

ביום ראשון הבא, הוא מתכוון להתחיל בצילומי סרטו פתקה, כונן על חסידי צעיר המגויס בטעות לצה"ל, מצטיין באימור נים, יוצא עם יחידה לפעולה מעבר לגבול, ומביא משם מנהיג של תנועת מחבלים, זוכה לשבחי מפקדו ובסיום הסרט הופך בעצמו למפקד יחידה של צעירים חסידים כמותו.

התפקיד הראשי בסרט מיועד למייק בור-שטיין. נוסף עליו ישתתפו עוד אברהם רוי נאי, גבי עמרני (שניהם מפיעים גם בי אריאנה), רפי נתן, חיים ויעקב גנאי ועוד. את הסצינות המתרחשות מעבר לגבול יביים גורגי עובדיה (במאי אריאנה), ואילו את הסצינות בארץ יביים מיכאל שוויילי בעצמו. בעזרתו של במאי אמריקאי שם פול סמית.

וגם הסרט שאחרי זה כבר מתוכנן. שמו נערוט הסלפון.

האם ישנה משהו מגישתו הקולנועית, עקב נסיונו באריאנה. "אני לא זז ממה ש"

שושלת הנעזבות

אריאנה (אופיר, תל-אביב; ישראל) — סוף כל סוף סרט, הקובע מעול לכל צל של ספק את מקומו הגיאוגרפי בתעשיית הקולנוע הבינלאומית. וה-

מקום: אי-שם בין יוון, לפרס ולתורכיה. אלא שמאחר וישראל עדיין מדינה צעירה, והעתיד עוד לפניו, חסר עדיין הברק הטכני והשלמות הרעיונית, המאפיינים את המוצרים הקולנועיים של המדינות הנ"ל. לכן, "אריאנה" אינו יכול להתחרות עם מיטב סרטי תורכיה או פרס. אבל יש להניח שאם ישתדלו עושיו מאד, יגיעו בעוד מיספר שנים לזרמה משיבית רצון.

זהו סיפור על נערה ממוצא מזרחי, ההרה בתמימותה לפרקליט אשכנזי חסר-מצפון (צחק שילה), וילדת בת העוברת כמעט את אותו התהליך (דסי דרזי). לא כדאי לצפות יתר על המידה, כדי לא לקלקל את ההנאה הפרטית מן ההפתעות הרבות שבמהלך העלילה.

רק דבר אחד תמוה במקצת: כל הסצנות העצובות עוררו באולם גלי צחוק, וככל שרבו הדמעות, כך גברה העליצות.

בעצם, אולי לא הבינה הביקורת בארץ את הסרט. זאת אינה דרמה — זאת קומדיה. הכל נעשה כדי להצחיק, ולכן הבימוי הוא חובבני בכוונה, המישחק

שילה ודרזי: הפרקליט והסוטה

מזוייף בכוונה תחילה, והסיפור מגוחך בכוונה תחילה. אם כך — יש לבקש סליחת מן המפיק, מיכאל שוויילי, והבמאי גורגי עובדיה. ככל האנשים הגדולים — אין איש מבין אותם במולדתם. אולי ישלחו את הסרט לוונציה?

המלך הוא עירום

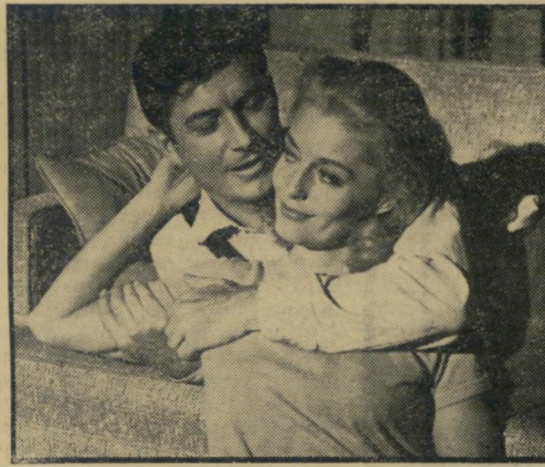

הנשיקה העירומה (ארמון דויד, תל-אביב; ארצות-הברית) — הבמאי סמואל פולר נחשב, בארצות רבות באירופה, לאחת הדמויות החשובות של הקולנוע בעשרים השנים האחרונות, ויש הסוברים כי אינו נופל מאורסון וולס או אליה קאזאן. למראה "הנשיקה העירומה", קצת קשה להבין הערצה זו.

זהו סיפור על יצאנית המחלטה לשנות את דרכיה, עוברת מעיר אחת לשניה, הופכת לאחות המסמלת בילדים מוכיגורל, ומעוררת את הערצת כל המכורים אותה. אלא שמו העבר אי-אפשר להימלט, והדבר מאפשר לפולר, שהוא גם התסריטאי והמפיק של הסרט, לגלוש למישורים המרוחים והשיגוריים ביותר של סחיטת דמעות, המקובלים בתעשיית הקולנוע.

אמנם, המשווגעים לקולנוע יוכלו לטעון שיש כאן אחדות רעיונית מסוימת (הגיבורה, נכה נפשית, עוסקת בריפוי נכים גופניים, ונקלעת לפרשת-אהבה מעוותת), או שליחות (הרצון לברוח למישור הדמיוני אינו פותר בעיות מציאותיות). אפשר גם למצוא ציטטות מבוזרות או גתה, ברוח הבמאים הצרפתיים הצעירים (אבל שמותיהם של המשרו-ריים משום מה מסורסים לחלוטין), ומוסיקה של בטובון מתננת ברקע.

אלא שכל זה אינו משנה מאומה מן העובדה שה-סיפור הוא סקרני, איטי וחסר עניין ברוב שלביו, מיושן

טאווארס ודנטה: הזונה והמשטרה

למדי (הסרט נעשה לפני שבע שנים), וכל מה שאפשר לומר לזכותו הוא כי הצילומים — שחור לבן — של סטאנלי קורטז הם מקצועיים מאד, וקונסטאנס טאווארס בתפקיד הראשי עושה רושם חיובי.

אולם מה שנוגע לאגדת פולר, שסרטינו כמעט ולא הוצגו בארץ, נצטרך להמתין לסרט הבא כדי להיווכח באמיתותה.

תדרוך

תל-אביב

*** **המעגל האדום** (פאר, צרפת) — סרט-פאנץ' מהוקצע להפליא, דרכו מבין הבמאי ז'אן-פierre מלחיל את דעתו על החוק ושומרי, ועל אנשים שאינם יכולים להימלט מן הגורל שנועד להם. איוו מוני-טאן, אנדרה בורביל, גיאן-מריה חלונטה ואלן דלון משחקים היטב.

*** **רפיסו חיים** (ססודיה, ארצות-הברית) — אינטלקטואל אמריקאי ש-אינו יכול להיות עם בני-מינו, המנותקים מן המציאות, וגם אינו יכול להשלים עם פני המציאות עצמה. סרט מעניין, עם מישי-חק יוצא מן הכלל של ג'ק ניקולסון בתפקיד הראשי.

*** **שד משחת** (בן-יהודה, צרפת) סרט-פשע מלווה בכל התעלולים הטכניים של קלוד ללוש, מברר ומפתיע לא פעם. בלתי-חינוכי באופן יוצא מן הכלל.

*** **איש מושחת היה** (אסתר, ארצות-הברית) — סאטירה צינית על החוק ועל בתי-הסוהר בארצות-הברית, מלאה רע-ידות קומיים משעשעים ושחקני-מישנה מב-ריקים, פרט לפונדה ודאגלס, בתפקידים הראשיים. במאי ג'ו (קלאופטרה) מנקיביץ.

*** **האיש המצחיק ביותר בי**

עשיתי עד עכשיו. זה מה שהקהל אוהב. ומה תגיד על כך הביקורת? אם אין להם מה לעשות, אני מוכן להעסיק אותם כניצ-בים אצלי. אולי בזה יהיו טובים יותר."

מפיק שוויילי
סדינים לניגוב הדמעות